

Poetinio video/fotografijų konkurso VAIVOS JUOSTA tekstai fotografijoms

(Parengta vykdant projektą LITERATŪRINĖ VAIVORYKŠTĖ,
dalinai finansuojamą Lietuvos kultūros tarybos ir Rokiškio rajono savivaldybės)

UGNĖ BUGAILIŠKYTĖ, Rokiškis.

Nors einu ar važiuoju užsisvajojus,
Gausuma spalvų akis vilioja,
Ir norėtūsi paliest - sunku,
Išsilenkusi ji dideliu lanku.

**MEDEINA GRIŠKUTĖ,
Sėlynės kaimas, Rokiškio rajonas**

Janina Degutytė „Saulė“

Eina saulutė eglių bokšteliais,
Eina saulutė pievų takeliais.
Neša avietei sunką raudoną,
Kviečio grūdeliui – midų geltoną.

Šildo zuikutį, šildo žibutę
Ir voveraitę, ruduodegaitę.
Duoda paukšteliui lengvą sparnelį,
O man dainelę, o man dainelę.

ANDRIUS GAIDAMAVIČIUS , Sėlynės kaimas, Rokiškio rajonas

Bronius Ribokas „Kometos Priartėjimas. Kelias į žalius mėnulių“

Šitas žygis beprotiškai ilgas,
Kur pradžia jo, kur pabaiga?
Aš tavęs mirtinai pasiilgau,
Ilgesys graužia tartum liga.

Nepagydoma. Skraistėm raudonom
Mus saulėlydžiai šaukia savęs.
Kelias. Smuklės. Malūnas. Kolonos.
Ton šalin tu manęs nesivesk,

Nesivesk ton šalin negrižimo,
Kur linguoja mėnuliai žali,
Mūkia karvė prie kelio užkimus
Ir čiurlena upelė sravi.

Į tą keistą peizažą išėję,
Nebegrįšim čionai niekada,
Nes ten pučia praamžinas vėjas,
Rytą pateka saulė juoda.

TIJA IVANAUSKAITĖ, Lukštų kaimas, Rokiškio rajonas

JOLANTA ČIČIŪNIENĖ, Širvintos. Foto ir tekstas autorės

ALBINAS KULIEŠIS, Toliūnai, Ukmergės rajonas. Foto ir tekstas autoriaus

Mano kelias
iš duonos ragavimo
nuo Tėvo stalo
iš rankų paspaudimo
ir atsisveikinimų
iš smūgių
ir prisilietimų...
jis iš meilės
svajotos
jis vaivorykštės tiltas
tarp žemės ... ir dangaus...

RITA JAPKEVIČIENĖ (Radviliškis). Tekstas dukros ELVYROS ŽIAUBERIENĖS fotografijai

*Kai tamsuma atsitraukia,
Visi takeliai veda
Į švytinčią Vaivos juostą,
Į džiugesio kupiną dieną.
Mažutėliams - taika ir juokas.*

RIMANTAS ABROMAS, Kudirkos Naumiestis. Foto ir tekstas autoriaus

Teke girdėti, kad *vaivorykštė* yra vilties ir laimės simbolis. Šis gamtos reiškinys po lietaus, manau kiekvieną mūsų įkvepia ir pripildo laimės, bei norom ar nenorom primena, kad viskas netrukus bus geriau ir šviesiau...

GRAŽINA PITRĖNIENĖ, (Antanašė, Rokiškio r.). Tekstas MARIUS TAVORO (Kraštai, Obelių sen., Rokiškio r.) fotografijai

EDITA STUMBRAITIENĖ, Tauragė. Foto ir tekstas autorės

Spalvotais takeliais einu
dangumi...
Paukščiai man žandus
bučiuoja!
Aukštai padangėje
širdis rami...
Ir niekas visai nedejuoja.
Angelai mojuoja
aukštai skrisdami...
šiuropuliukai po kūną
bėgioja!

Krinta laimės lašeliai
vėjo nešini...
Saulės spinduliai mane
vilioja.
Susilieja į vienį ir kvepia
medumi...
Visos spalvos po
padangę klajoja!
Užlieja sielą ir nuneša
toli...
Į visatos tolimą kelionę !

DARIAUS BALTAKIO (Kamajai, Rokiškio r.) fotografijai – Pauliaus Širvio tekstas

Aš – beržas.
Lietuviškas beržas,
Išbridęs
Iš pievų nakties,
Sustojau

Ant mūšių
Didžiausiojo kelio
Su plieno dalgiu
Ant peties..

EMILIJA KVEDARIENĖ, Joniškio rajonas, Maldenių kaimo vienkiemis. Foto ir tekstas autorė

Noriu...
Kad būtų rytas ir vakaras
Ir vasarą keistų ruduo
Kad spalvos vaivorykštės tilto
Kas kartą viliotų namo

Į kelią išėjusius,
Vis besiblaškančius,
Ieškančius, gal būt
nerandančius...
Noriu...

Vaivorykštės tiltu skardena
Akordai gyvybės lašelių,
Kurie krisdami nudažo
Rudenėjantį gamtos peizažą...

Apsiklosim vaivorykštės šilku ir rasotom miglom,
Degs ražienos rudens ugnimi,
Ligi kvaitulio šoksime basi kelio dulkių pustynėj...
Palūkėk, gal tą karštį lietų užgesins?

Išragausiu varvančias liepas,
Jų versmių gintarines gelmes.
Paklausyk, palytėk, palaikyk,
Vesk per bundantį rytą mane.

Paklausyk, pamatyk ir pajausk,
Kaip šešėliai nubėga dienos,
Po vaivorykštės tiltu plevens
Nuo kaitros pasislėpę lašai.

Laiko ratas sugrįš atgalios,
Apsisuks pro tuščias grandines.
Jeigu nieko daugiau nebebus –
Prirakinsiu ten savo jausmus.

LILIJA KULIEŠIENĖ, Klaipėda. Foto ir tekstas autorės

Su spalvinga vaivorykšte dūksiu,
Vaivos juosta aš bėgsiu basa...
Nuo sunkumų visų atitrūksiu,
Kaip vėjelis rytinis laisva...

VIRGINIJOS KRASAUSKIENĖS (Bajorai, Rokiškio rajonas) fotografijoms – tekstai:

Rimgaudas Valentinas Graibus „Sausra“

Lijo nulijo. Tos dovanos dievo?
Kieno gi daugiau, - žegnojas kaimynas.
Būna – lietus
Lyg užsiūtus lininiam maiše
Neranda Pagrundžių. O molis nenori
Miežiams išduoti savo tylos.

Būna, kai dangų prakeikia užu mėlynumą,
Kai žolės nuo vėjo tūpčioja
Lyg vištos prieš lietu ant smėlio,
Kai molis labiau, negu ašmenys peilio
sužeidžia
Ir kai dulkės

Užpusto takažolių balsą,
Būna liūdna...

Ir tada negalvotum, kas gerai ar blogai –
Rištum, atrištum tą maišą,
Lietui lyg šuniui sudrožtum lazda –
Nebeerzins vaikų - - -

Tik de ja. Niekas lietaus neranda.
Kaimas guli parudusiam saulės glėby.
Seniai sėdi ant slenksčių, gardžiuojas sapnais
Lyg bandelėm pasaldintom – lijo, oi lijo.

Birutė Kemežaitė

Šilta diena vasarėlės
Tarp gėlių žolėj gulėjau,
Ji tokia minkšta, švelni.
Viršuj plaukė debesėliai,
Pūkiniai balti.

Saulė švietė iš aukštybių,
Iš labai toli,
Iš erdvės didžių platybių,
Mįslinga žvali.

Po žolynus mintys braidė,
Linksmas ir smagu gamtoj.
Virš akių drugeliai skraidė.
Gražu Lietuvoj.

JOLANTA AUGULIENĖ, Rokiškis. Foto ir tekstas autorės

Vaikystės namą
Laimina laumė Vaiva...
Gal mamos rankos?

Tebūna kartu
Vaivorykštė, gimtinė.
Gal jas susegti?

Ir pasigavau
Sparnuotą vaivorykštę
Fontano pursluos.

Greitai išblunka
Jaunų dienų žavesys.
Kaip vaivorykštė...

AISTĖ ANAITĖ, Vilnius. Tekstas ir foto autorės

Gražiausias susitikimas su vaivorykšte buvo ant šio kalno. Tada berods 3 buvo. Tiesiog užėjau eilinį kartą paklaust Visatos, ar pakankamai tarnauju. Buvau nuleidusi galvą, o kai pakėliau pamačiau vaivorykščių tiltus. Bėgau į juos su dideliu dėkingumu. Nes tai palaimintos akimirkos – jas matyt taip arti. Būtent ši atsirado vėl ant to paties kalno ir vėl netikėtai. Visą dieną sakiau – neimsiu fotografuoti, jei vėl pamatysiu šį grožį. Bet pakėlus akis į jį, skubėjau griebt telefoną ir juokiausi, kad gamta vis tiek mane išdūrė...

OSVALDO PAPAURĖLIO (Rokiškis) fotografijoms. VIDOS PAPAURĖLIENĖS (Rokiškis) tekstai

Triptikas „Sugausiu vaivorykštės juosta“

I

Įsivyniok į Vaivos juosta
Ir apsigaubk vilties skara.
Ieškosi, eisi, lauksi, šauksi –
Čia nieko amžina nėra.

Pabirs spalvų gama iš juostos,
Kurią laikei širdy ilgai.
Įsivyniok į laumės kelią –
Juk man tik meilę palikai.

II

Ilgai ieškosiu, bet surasiu,
Paklydusią tarp debesų,
Sakysiu garsiai, neiškešiu:
„Tik tau šią juosta aš nešu!“

III

Sugausiu vaivorykštės juosta žaismingą,
Ištirps abejonės, tylą, nuodėmė.

Ta juosta suriš mūsų meilę laimingą,
Ramybę sudrums tik menkutė kaltė.

IŠKELSIU VAIIVOS JUOSTĄ

Plaukia, plaukia gyvenimo laivas,
Pakelėj daug kliūčių, netgi rifų.
Plaukė, plaukė gyvenimo laivas,
Bet dabar jis gerokai sutriko.

Plaukia, plauks dar gyvenimo laivas –
Dar kažkur žiburėlis sublyksi...
Vaivos juosta kasas sau paleido –
Čia kažkur išsibarstė jaunystė.

Plauks ir plauks dar gyvenimo laivas –
Sužydės baltos gėlės ant denio.
Kur mes skubam, kur bėgam, ko ieškom?
Ko dvejojam pavėsy žagrenio?

Dar linguos, dar siūbuos šitas laivas,
Vaivos juosta šukuosis dar plaukus,
Saulė leidžias, nubunda, vėl kyla,
Žvaigždė ges, ryto saulės sulaukus.

Plaukia, plaukia gyvenimo laivas,
Baltą puokštę gėlių prisiskyniau,
Kur sustojo mūs virpantis laikas,
Vilties taką link kranto numyniau.

Kad plazdėtų čia spindintis kelias,

Per bangas, per kliūtis ir per rifus,
Vaivos juosta iškelsiu virš laivo.
Abejonių jokių jau neliko.

ZITA PUZINIENĖ, Pandėlys. Foto ir tekstas autorės

Palydėsiu tave,
kur vaivorykštė šulinį semia už sodo,
paskubėk- ilgas vieškelis dar-
neramu, kad jau galim nespėt,
Vaivos juosta retai pasirodo,
Ji mus keria Laumužės spalvom.

RAIMUNDO NAGELĖS (Suvainiškis) fotografijoms REDOS KISELYTĖS (Rokiškis) tekstai

Miniatiūra „Tame vežime dardame ir mes...“

Dangus dovanoja įvairiausius netikėtumus. Kažkur nuriedėjo gailios lietaus ašaros, o danguje pražydo laumės juosta. Spindi gamtos buveinė. Kažkas šiandien liūdi, o kažkas juokiasi. Dvasinė ramybė pabučiuoja į skruostą, dieną už parankės išsiveda vakaras. Taip ir sukasi gyvenimo ratai. Tame vežime dardame ir mes...

Vaivorykštės šokis ant vyno taurės krašto Miniatiūra

Gamta alsuoja gaiva. Švelnaus lietaus lašai pagirdė žemę. Purų debesų patalą perjuosė vaivorykštė. Svajingą ateitį žada vynuogės. Gėrėdamasis gamtos gaiva, į vynuogių lauką atvažiavo vyndarys. Viena vizija gimdo kitą. Lietuvos ir užsienio rinkose jau parduodamas kaimo turizmo sodybos „Roksala“ vyndario Raimundo Nagelės vynas. Susipynė vaivorykštės spindesys, vyndario ateities vizijos ir vasaros žydėjimas...

Dangaus pataluose spindi vaivorykštė, ant vyno taurės krašto šoka jos spindesys... Atvira širdimi kalba vasara...

VITOS JASIŪNIENĖS (Suvainiškis) fotografijoms – REDOS KISELYTĖS tekstai

Trumpoji esė **Aplėbė vaivorykštė**

Prie Latvijos sienos rymo Suvainiško kraštas... Rašytiniai šaltiniai liudija, kad Suvainiško bažnyčią pastatė Ratkūnų dvaro savininkai Kamarauskai. Iki šių dienų gyvas pasakojimas, kad Kamarauskų sūnus grįžęs iš nenusekusios medžioklės, šovęs į pakelės kryžių. Vėliau susapnavęs baisų sapną, kurį papasakojo savo tėvams. Jie nutarę atsiprašyti Dievo, kur stovėjęs kryžius, toje vietoje pastatę medinę bažnyčią. Tokios pasakojimo detalės.

Šią vasarą Suvainiškyje buvo paminėtas pirmosios Suvainiško bažnyčios 240-ųjų metinių jubiliejus. Suvainiškietė Vita Jasiūnienė, dabartinę Suvainiško bažnyčią fotografavo visais metų laikais. Aš fotografijas sujungiau su literatūriniu tekstu. Dviejų menų derinį publikavome socialiniuose tinkluose pusę metų. Taip garsiname mūsų kraštą, kūrybinį darbą skyrėme pirmosios medinės bažnyčios jubiliejui.

Žydėjo auksaspalvė vasara... Krapnojo vidurvasario lietus. Suvainiško švento apaštalo Jokūbo bažnyčią ir kleboniją aplėbė vaivorykštė. Tai harmoninga dermė. Čia lietuviškas idėjas skleidė kunigas, lietuviškų mokyklų organizatorius, knygnešys Karolis Perekšlis, čia gimė kunigas, spaudos darbuotojas Vytautas Lapšys. Šiandien, nors

gyventojų skaičius mažėja, bet gražiais ir kūrybiškais darbais, miestelį garsina šio krašto žmonės. Jų gyvenimai spindi visomis vaivorykštėmis spalvomis. Čia ramų vingi suka Neretėlė...

LINOS MATIUKAITĖS (Kupiškis) fotografijoms tekstai:

REGINA BALTRŪNIENĖ, Kupiškis

Vaivos rykšte manęs nenuplaksi,
Nors kaip vaikas taškau balutes...
Ant vyšnelės šakų žvirbliai straksi,
Bet neleisiu jiems uogų nulest.
Nesvarbu, kad dairysiuos į dangų
Ir gėrėsiuos Vaivos spalvom...
Vagiliauti lai žvirbliai nebando!
Su laidyne nestosiu kovon,
Pasamdysiu „bobulę“ su šluota:
Vyšnynėly – tvarka garantuota!

GENOVAITĖ KORIZNIENĖ, Kupiškis

Gražiausia Arka vasaros manos
Pasipuošė pavakary dangus.
Šešių spalvų viliokė amžina –
Padangės vaizdas prabangus.

Šešių spalvų viliokė amžina
Ilgai save stebėti leido,
Skaidriam tos pievos tvenkiny
Net nusiprausti nusileido.

O jos paliesti negaliu,
Tik nuostabiausią grožį
Akimis geriu, geriu.

.....
O, stebukle tu mano,
Aš tau tik atsiųsti galiu
Balčiausią tylėjimą
Pievos gėlių.

Istorija:

Vieną liepos pavakarę „Lėvens balsų“ literatai susirinkome klubo narės Aušros sodyboje,

Istorija:

Vieną vasaros pavakarę „Lėvens balsų“ literatus į savo sodybą pakvietė klubo narė Aušra. Buvo labai gražus ir jausmingas vakarojimas, skaitėme eiles sode ir prie tvenkinio. Ir staiga iš už miško išniro vaivorykštė, kuri atsispindėjo ir vandenyje. Regina staiga susirado ir skaitė jau anksčiau parašytą eilėraštį apie vaivos rykštę.

Tumasonių kaime. Buvo labai gražus ir jausmingas vakarojimas – ir dūšioje, ir gamtoje. Skaitėme eiles prie tvenkinio. Ir staiga iš už miško išniro vaivorykštė. Kaip tik tuo metu Genovaitė braidžiojo po pievą ir skynė lauko gėles. Visi buvom pakerėti gamtos sukurto grožio ir nuostabaus, nepakartojamo vaizdo. Deja, jis nuolat mainėsi ir staiga dingo... Visa tai išsiliejo Genovaitės eilėse...

LAIMA BIELIŪNIENĖ, Rokiškis. Fotografija ir tekstas autorės

„Kelias namo,, Liepos 8 dieną pilnomis rieškučiomis gauromečio ir vingiorykščių bėgu namo, nes iš pietų pusės jau temsta, užtemsta. Ir staiga už kalno pamatau tai, kas visada nustebina.

RITA RIMIŠKIENĖ, Jūžintai. Fotografija ir tekstas autorės

SUSITIKO DU DRAUGAI,
SAULĖ IR LIETUTIS!
PASIPYLĖ NELAUKTAI
JŪ IŠDAIGOS IR JUOKAI –
VIENAS LYJA, KITAS ŠVIEČIA,
IR VISUS Į LAUKĄ KVIEČIA.
„GUMINUKUS“ ANT KOJYČIŲ,
BĖGAME TAŠKYT BALUČIŲ...
BET STAIGA SAULUTĖS SPINDULIAI
DANGŲ IŠPUOŠĖ GRAŽIAI:
IR VIOLETINĖ, IR MĖLYNA,
ŽYDRA, ŽALIA IR GELTONA,
ORANŽINĖ IR RAUDONA –
NUOSTABI VAIVORYKŠTĖS
SPALVŲ GAMA!
SUSIRINKO SAULĖJE LAŠELIAI,
NUTIESĖ SPALVOTĄ KELIĄ.
IŠTIESĖME RANKUTES
IR SUGAVOME
TĄ DŽIAUGSMĄ MES.

DALIA TUMĖNIENĖ, Kaunas. Fotografijos ir tekstai autorės

Saulėlydžio viršuje mėnulio atvaizdas susilieja su moters debesies vaizdu. Gamta dovanoja nuostabias akimirkas

Ties beržynu nusviro Vaivos juosta. Ir budina, Žadina grožio akimirkas. Dar sustok, neskubėk
Saulėi nusileidus ties vieškeliu pasirodė vaivorykštė nusagstyta raudoniū... Niekada akys neregėjo tokio grožio. O širdis ėmė plakti...

RAIMONDA KATILIENĖ, Kaunas. Fotografija ir tekstas autorės

Gabalėlis Vaivorykštės mažas-
Dovana netikėta dangaus.
Ir atrodo jis tarsi mirażas-
Tarp judėjimo, triukšmo garsaus...

AUŠRA ŽUKAUSKIENĖ, Rokiškis

Ramutė Skučaitė VASARA

Ar tau nusirito ašara?
Neverk! – Nematysi, kaip vasara
Žalią agrastą paglosto,
O tas, tik žiūrėk, ir prinoksta.

Dar tau nenudžiūvo ašara?
Neverk! – Negirdėsi, kaip vasara
Moko strazduką čiulbėti,
Gėlėtą dainelę sudėti...

Ateik, nusišluostyk ašarą,
Keliausim drauge į vasarą,
Kur vėjas pralėkdamas velia
Baltam dobiliukui galvelę,

Kur plunksnelės palei upę
Kedena ančiukai sutūpę,
Kur ašara – jei ir nurieda –
Tik lašas – ant lapo ar žiedo.

DOVILĖ KILIENĖ (Rokiškis). Fotografija ir tekstas autorės

Laumės juosta

Aš myliu vasaros visas spalvas.
Ji tiek daug žavesio mums duoda,
Kai lietaus lašelių ir saulės spindulių žaisme,
Išvystame mes laumės juostą.

Deja, paliesti jos tu negali,
Užlipti jos spalvų taku taip pat nelemta.
Tu tik gali stebėt ją iš toli,
Kaip dangaus platybėse ji tolsta...

Ak, ta vaivorykštė žavi,
Kiekvieno žvilgsnį ji patraukia.
Savaip didinga ir graži,
Vasaros padangę puošia.

AUŠRA SKABURSKIENĖ, Pandėlys. Fotografija ir tekstas autorės

Vaikystėje nesislėpdavome nuo lietaus basi taškydavomės po balas ir vis laukdavome pasirodant vaivorykštės. O kiek džiaugsmo būdavo! Net ir dabar taip norisi, kaip vaikystėje– šokti lietuje, bėgti šlapia žole paskui vaivorykštę? Todėl, kai dangus pravirks, neskubėkime dairytis skėčio, o bėkime paskui vaivorykštę, paskui savo svajonių vaivorykštę....gal dar pavysime?...

VIKTORIJA ŠIMKUVIENĖ, Pandėlys, Rokiškio r. Fotografija ir tekstas autorės

Vaivorykštė ne vien tik liečia žemę ji, rodos, pačią širdį apkabina, o ši mano pamatyta dar ir dvigubai apkabina..

ASTA BUKAITĖ, Pandėlys, Rokiškio r. Fotografija ir tekstas autorės

Vaivorykštės spalvos
Pačios šviesiausios.
Vaivorykštės spalvos
Pačios šilčiausios.
Lietučiui palijus,
Vaivorykštė kyla.
Padangei nušvitus
Net žemė nutyla.

VIRGINIJA ŠIDIŠKIENĖ, Pandėlys, Rokiškio r.

Vaikstant tėviškės laukais išvydau vaivorykštę. Man
ausyse suskambo vaikystėje išmoktas
Elenos Puišytės eilėraštis „Lietuva“
Senolė žemė žydi
Vaivorykštės spalva
Visų gražiausias žiedas
Gimtinė LIETUVA.
Gražiai pragydo paukštė,
Virš gojų lėkdama.
Įsiklausyk - tai gieda
Gimtinė LIETUVA.

DANĖ DAUGELIENĖ, Pandėlys, Rokiškio r.

Visai nesuprantu, kas darosi gamtoje, ta paslaptinga Vaivos juosta užburia mane, ir man ausyse skamba šie žodžiai:

Kad suprastum dangų, reikia paukščiu būti,

Kad suprastum jūrą, būti žuvimi.

Kad suprastum žemę, reikia grūdu būti,

Kad suprastum žmogų, būti Žmogumi...

RIMA STATKONIENĖ, Pandėlys, Rokiškio r. Fotografija ir tekstas autorės

Nulijo gerokai. Ir štai - vaivorykštė tiesia man ranką! Saulutė visai jau žemai, bet tu nušvitai virš miškelio vakarėjančioj lankoj.

JOLANTA KAZAKEVIČIENĖ, Alytus. Fotografija ir tekstas autorės

Pramerkė debesys akis,
Virš jų vaivorykštė ryški.
Tiek daug spalvų – visas regi,
Danguje suskaičiuot gali.

Juosta – ji tiesiai iš dangaus,
Prapuola medžių tankume.
Kokia graži gamtos galia,
Kūryba jos, kaip pasaka.

ANDRIUS JUZEFOVIČIUS, Vilnius.

Vaičiūnaitė, Judita

Važiuoti rūke

pro vaivorykštės arką,
apgobusią greitkelį,

sugrįžti į miestą

pro kosminį spindesį,
tyliai pareiti

namo,

kai iš nugaros saulė
dar žioji aitri lyg žaizda,

kai kinta

sapnai ir regėjimai –
tavo likimo vaizdajuostė,

kai visa,

kas dar realu,
virs į mirgantį vasaros audinį,

kai tu supranti,

kad spalvų vaizdiniais
lyg vaivorykštė jaudini.

ANDRIUS GRIŠKUS, Sėlynės km.

Sigitas Geda

Broliai ir saulelės

Kur žalios pievelės
Girių tankumėlis,
Ten mūsų broliai
Laukelius aria.

O mažos mergelės
Po dangų lekioja,
Paskui visos guli

Rūtų darželėliuos.

Brolužiai aria,
Jaučius varinėja,
Raibi sakalėliai
Po dangų skrajoja.

Po dangų skrajoja,
Dangum lipinėja,

Balčiausios mergelės
Sode gulinėja.

Broliai, broleliai,
Paleiskite jaučius,
Eime paskraidyti
Su žvaigždėm,
Su saulelėm.

LINA LIOLIENĖ, Rokiškis

Juozas Nekrošius „Tėvynė“

*Tą šilą apjuostą
Vaivorykštės juosta,
Tą žemę rasotą,
Tą kvepiantį sodą,
Tą gintaro saują,
Tą tekančią saulę,
Tą skrendantį paukštį,
Tą ažuolą aukštą,
Virš jo tą mėlynę
Vadinam Tėvyne.*

Anelė Snukiškytė – Ališauskienė „Vaivorykštė“

Kaip vaivorykštė žavinga, ją labai myliu.
Ji širdin giliai įsminga purpuru žaviu.
Net virš miško atsispindi iš aukštų dausų,
Ten lietaus lašeliai dindi saulės šviesulių.
Nors einu užsisvajojus, rūpi pažiūrėt.
Gausumu spalvų vilioja, prašo stabtelėt.
Ir norėtus pasistiebus pabučiuot – sunku,
O ji stovi išsilenkus dideliu lanku.

**GRAŽINA PITRĖNIENĖ, Antanašė, Rokiškio r. Trioletas „Vaivorykštė širdyje“
Foto ir tekstai autorės**

Saujoje – žarija.
Kapsi lašais į žemę, lašais į širdį.
Niekas nemato, niekas negirdi.
Saujoje – žarija.
Sutemę. Juodi debesys plaukia per žemę.
Saulė nušvyto – vaivorykštė širdyje.
Saujoje – žarija.
Kapsi lašais į žemę, lašais į širdį.

Vaivorykštė nuspalvino obuolius sode.
Lietus kvėpėjo sodo obuoliais.
Dažų užtiško ant žolės rasotos.
Vaivorykštė nuspalvino obuolius sode.
Braidydama po balas pievoje, nebijojus paslysti,
Už balto žydinčio krūmo kvatojo jaunystė.
Vaivorykštė nuspalvino obuolius sode.
Lietus kvėpėjo sodo obuoliais.

Liūdna pasaka arba takas į Vaivorykštės šalį

Katinas Markizas pas močiutę Čiūtę ir senelį Nelį apsigyveno prieš dvylika metų. Močiutė Čiūtė jį parsivežė iš gyvūnų prieglaudos, iš Vilniaus. Tai buvo didelis dvejų metų pūkuotas katinas, drąsiai pirmas priėjęs prie narvelio krašto ir pažiūrėjęs į močiutę tokiom gražiom katiniškom akim. Seneliai pavadino jį Markizu. Markizas augo mylimas ir globojamas močiutės Čiūtės bei į svečius atvažiuojančių vaikaičių. Jis buvo savo kiemo karalius ir neleisdavo kitiems katinams jo kieme karaliauti. Perplėšta ausis buvo vieni niekai, tad visados jis būdavo nugalėtoju. Jis pažinojo visus miestelio katinus, bet niekad nelindo prie jų, tik gynė savo kiemą. Kitų katinų draugijos Markizas neieškojo. Karštas vasaros dienas

Markizas mėgo gulėti sodelyje po obelaitėmis, nes su tokiais pūkuotais kailinukais jam būdavo labai karšta. Žiemas Markizas daugiausia leisdavo gulėdamas ant senos sofos, kurią močiutė Čiūtė leisdavo net padraskyti. Gale sofos buvo senelio Nelio prikalta lentelė. Leisdamas laimingas dienas pas senelius Markizas ir paseno, sustorėjo, darėsi nerangus.

Netikėtai pas močiutę Čiūtę apsigyveno antras katinukas. Jį atvežė vaikaitė Ugnutė, kad seneliai augintų dar vieną, visų vaikaičių mylimą mažuliuką katinuką. Tai buvo pilkas, mažytis katinukas ir visai ne pūkuotas, bet vaikai jį praminė Pūkučiu. Markizas susipažino su savo naujuoju draugu Pūkučiu, jį globojo ir mokė visokių katiniškų gudrybių ir katiniško gyvenimo išminties. Mokė, kaip laiptoti po medžius, kaip apsiginti nuo piktų gatvės katinų, nuo palaidų šunų, parodė, kur yra pelytės Ytės urvelis, kur gyvena nykštukas Tukas. Abu katinukai augo mylimi ir laimingi, apsikabinę miegodavo vienoje sofoje.

Vieną vasaros dieną močiutė Čiūtė grįžusi iš darbo iš senelio Nelio sužinojo liūdną naujieną – katinas Markizas papuolė po senelio mašinos ratais. Palindęs miegojo po mašina, o senelis Nelis nepamatė. Močiutė Čiūtė rado Markizą žydinčiame sodelyje po obelaite. Jis dar buvo gyvas. Parnešusi namo močiutė Čiūtė paguldė jį ant sofos. Visą vakarą močiutė Čiūtė graudžiai verkė, taip buvo gaila jai Markizo. Ji buvo girdėjusi, kad vienuose namuose du katinai negyvena. Ir smarkiai nekaltino senelio Nelio, nors jai širdyje buvo labai liūdna.

Kai atvažiavo pas senelius vaikaičiai Domas, Ugnė, Austė ir Gabrielė, visi pasigedo Markizo. Už lango lijo vasariškas lietus.

- Vaikai, - pradėjo pasakoti jiems močiutė Čiūtė.

- Gyvūnėliai seni, susirgę ir numirę iškeliauja į Vaivorykštės šalį. Tenai toli, už dangaus, už debesų yra Vaivorykštės šalis. Joje gyvena visi palikę šį pasaulį gyvūnėliai. Ten jie sotūs, laimingi, šypsosi, žaidžia su kitais gyvūnėliais. Jie prisimena visus savo šeiminkus, kurie juos mylėjo ir kartais savo sapnuose su jais susitinka. Ten jų niekas neskriaudžia, nemuša. Visi jie gyvena Amžinos medžioklės plotuose, kur sotūs graužia kauliukus, laka šiltą pienelį. Vaivorykštės šalyje tikras rojus: skraido vaivorykštiniai drugeliai, fėjos geria vaivorykštinį limonadą ir žaidžia su mielais gyvūnėliais. Kai pradeda lyti ir kartu pradeda šviesti saulutė, Vaivorykštės šalies fėjos nutiesia į žemę fėjos Vaivos juostą, kad visi numirę gyvūnėliai galėtų nukeliauti į Vaivorykštės šalį. Kai pamatysite Vaivorykštę, žinokite, kad ten, Vaivorykštės šalyje gyvena ir mūsų Markizas - baigė pasakojimą

Močiutė Čiūtė.

Netikėtai už lango nušvito saulė. Pro lango stiklą pasirodė vaivorykštė. Visi vaikaičiai griūdami išbėgo į lauką. Danguje spindėjo vaivorykštė, nusileidusi iš Vaivorykštės šalies.

**Gimnazistės SKAISTĖS KARAŠKEVIČIŪTĖS (Obeliai, Rokiškio r.) fotografijai –
GRAŽINOS PITRĖNIENĖS tekstas**

...Tau norėjau nupint margų juostų,
Vaivas juostu, gražiausių spalvų.
Kai lašeliai prisiglaudžia prie skruostų,
Gintarėlių nešu davanų...

Parengė Rokiškio J. Keliuočio viešosios
bibliotekos direktorės pavaduotoja
Daiva Vilckickienė